

Arrest

nr. 213 791 van 12 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Lange van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 mei 2016 dient de verzoekende partij samen met haar moeder een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 oktober 2016 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 4 juli 2017 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard, maar op 10 november 2017, bij arrest nr. 194 836, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 4 december 2017 wordt deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar op 22 mei 2018, bij arrest nr. 204 115,

vernietigt de Raad ook deze beslissing. Op 25 juni 2018 wordt deze aanvraag opnieuw ongegrond verklaard, maar op 12 december 2018, bij arrest nr. 213 790, vernietigt de Raad ook deze beslissing.

1.2 Op 25 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 3 augustus 2018 ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: E(...), Y(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Verzoek verwijst uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: (...)

(...) De moeder van verzoeker is een weduwe. Zij diende zich sedert de dood van haar echtgenoot alleen te ontfemen over verzoeker, die ernstige medische problemen heeft. (...)

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Marokko, aangezien de medische zorgen daar niet voorhanden zijn. Dit werd ten overvloede aangehaald in de aanvraag tot medische regularisatie en het beroep tegen deze negatieve beslissing, dat thans ook werd neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (...)

Verzoeker verkeert bovendien in een slechte gezondheid. Dit wordt geenszins betwist door de beslissing inzake de medische regularisatie. In de bestreden beslissing wordt op geen enkele wijze verwezen naar de gezondheidsproblematiek van verzoeker. (...)

Verwerende partij is op de hoogte van de gezondheidssituatie van verzoeker en had hieromtrent in de bestreden beslissing moeten motiveren.

Het buiten beschouwing laten van de slechte gezondheid van verzoeker en de gezinssituatie schendt de motiveringsplicht.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing derhalve een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekers werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden vernietigd.”

3.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen hierop het volgende:

“De verzoekende partij voert aan dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geen rekening zou zijn gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen, doch dienaangaande mist de kritiek van de verzoekende partij grondslag.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek benadrukt verweerder vooreerst dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen. Verweerder laat gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen dergelijke uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Dienaangaande merkt verweerder op dat uit de stukken van het administratief dossier, te weten een synthesesnota dd. 25.06.2018, blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk rekening werd gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen, als volgt:

“Gezins- en familieleven: de beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM

Hoger belang van het kind: een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind niet. Het is immers in het belang van het kind dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat hij samen met zijn moeder, met wie hij een gezin vormt, gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. E(...) Y(...) is trouwens al meerderjarig en niet meer schoolplichtig.

Gezondheidstoestand: de arts-adviseur verklaarde overigens in zijn medisch advies dd. 22.06.2018 reeds dat er op basis van de voorgelegde medische dossierstukken niet blijkt dat er sprake is van een strikte medische contra-indicatie om te reizen.”

Gelet op het voorgaande mist de verzoekende partij haar kritiek grondslag, waar wordt voorgehouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen.

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een algemene bepaling is dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij in gebreke om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging met welbepaalde essentiële zaken geen rekening zou hebben gehouden.

Zie ook:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(.) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

De verzoekende partij verwijst in het eerste middel naar haar medische situatie en stelt dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren, nu dit een ernstige verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zou hebben.

Dienaangaande blijkt echter uit de stukken van het administratief dossier dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd afgewezen, om de reden dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar kan worden weerhouden voor een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor haar meerderjarige zoon vereiste behandeling.

Er kan eenvoudigweg niet ernstig worden voorgehouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.”

3.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift op haar gezondheidstoestand, waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het gegeven dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd afgewezen, om reden dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar kan worden weerhouden voor een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de vereiste behandeling. De Raad wijst erop dat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing inderdaad een beslissing werd genomen en ter kennis gebracht in het kader van de door de verzoekende partij op 11 mei 2016 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In deze beslissing werd uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, maar ze werd door de Raad vernietigd op 12 december 2018, bij arrest nr. 213 790. Bijgevolg wordt deze beslissing geacht nooit genomen te zijn geweest, zodat de vaststellingen van de gemachtigde (en de ambtenaar-geneesheer) met betrekking tot de gezondheidstoestand van de

verzoekende partij als onbestaande moeten worden beschouwd. Zodoende kan de verwerende partij niet voorhouden dat de gemachtigde bij het nemen van het thans bestreden bevel van 25 juni 2018 aan de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgelegde verplichting zou hebben voldaan door middel van de beslissing van 25 juni 2018 inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij op zich niet betwist dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zij voert wel aan dat met deze gezondheidstoestand rekening werd gehouden in een synthesesnota van 25 juni 2018 die zich in het administratief dossier bevindt. De Raad hoeft zich niet uit te spreken over de vraag of deze synthesesnota in het licht van de door het voormelde artikel 74/13 opgelegde verplichting volstaat, aangezien uit het door de verwerende partij opgenomen citaat (en de synthesesnota zelf) blijkt dat erin verwezen wordt naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 juni 2018. Het betreft het medisch advies dat integraal deel uitmaakt van de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 25 juni 2018 en waarnaar in de motivering van de laatstgenoemde beslissing expliciet wordt verwezen. Hoger werd reeds aangegeven dat de op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet genomen beslissing werd vernietigd, zodat ook het medisch advies waarnaar de synthesesnota van 25 juni 2018 verwijst, niet langer bestaat. Bijgevolg moeten ook de overwegingen in de betrokken synthesesnota als onbestaande worden beschouwd en kan de verwerende partij hoe dan ook niet voorhouden dat door middel van de voormelde synthesesnota van 25 juni 2018 met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen rekening werd gehouden.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen ten slotte nog een betoog met betrekking tot het al dan niet bestaan van een motiveringsplicht in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet slechts heeft aangevoerd dat omtrent de in het voormelde artikel 74/13 opgenomen elementen niet werd gemotiveerd, maar tevens dat ermee geen rekening werd gehouden. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij inderdaad geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing. Met haar betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige in het kader van het eerste en van het tweede middel aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE